

Ik schreeuw een rots

Zo meteen komt Edda me halen. De torenklok heeft drie keer geslagen. Iedere dag, wanneer de torenklok drie keer heeft geslagen, klopt Edda op de deur van mijn kamer. Haar kamer. Maar zolang ik bij Edda woon, mag ik mijn zeggen. Ze is lief, Edda.

Nog even en dan steekt ze haar geplooid kop om de deur. Ik weet nu al hoe ze kijken zal, want ze kijkt iedere keer hetzelfde. Ze praat ook iedere keer dezelfde zinnen met precies dezelfde woorden. Geslapen, lekker, uitgerust, opstaan, frisse neus, gezond, wandelen, aankleden.

De scheuren in het plafond lijken op grote harige poten van een spin, die ieder moment vanuit hun stilstand kunnen gaan bewegen. Dat vind ik heel spannend, maar ik weet ook wel dat dit alleen maar zo lijkt en dat het niet echt is. Overdag ben ik niet bang. 's Avonds voor het slapen gaan, probeer ik zo lang mogelijk wakker te blijven. Als de poten in het donker langzaam naar beneden willen zakken om me in te sluiten kan ik mijn keel open zetten. Dat kan ik heel goed en dat heb ik twee keer gedaan. Edda en Joris zijn toen naar mijn kamer gekomen en hebben sussende woorden gesproken. Rustig, droom, glaasje water, bang, donker, fantasie, veilig. Daarbij heeft Edda lang over mijn hoofd gestreeld. Sindsdien roert zij altijd in een beker met melk die ik moet opdrinken voordat ik slapen ga.

Klop klop. Ik zwijg. Klop klop opnieuw. Ik kruip naar beneden en maak me heel klein. De dekens hebben me weggetoverd. Ik woon nu in een hol onder de grond, tussen de wormen en de mollen. Daar bij mijn schouder is het een beetje nat.

Klop klop. De deur piept open. Ik hoor Edda's stem. Geslapen, uitgerust, opstaan, wandelen, waar ben je?

Ik ben een stille worm, daarom kan ik geen antwoord geven. Haar stappen komen dichterbij. Ze trekt de dekens van me af en dan roept ze 'Kiekeboe!' Alsof ik een klein kind ben. Ik denk dat Edda het leuk vindt wanneer ik lach. Dus lach ik.

'Je bent vrolijk vandaag.' Haar stem klinkt blij. Ze wil niets liever dan dat ik me goed voel. Dus doe ik alsof ik me goed voel. Dat ben ik haar verschuldigd.

Wanneer ze over mij fluisteren dat ik vrolijk ben, wil dat alleen maar zeggen dat mijn tranen de verkeerde route hebben genomen. In plaats dat ze aan de buitenkant van mijn wangen glijden, stromen ze als een rivier binnen door mijn hoofd. En wanneer sommige tongen beweren dat het goed met mij gaat, betekent dat alleen maar dat ik schreeuw zonder dat ik er geluid bij maak.

'Je moet opstaan,' zegt Edda, 'we gaan wandelen.'

Ik kom uit bed en loop naar de wastafel. In de spiegel zie ik een vreemd gezicht. Het is zo wit, dat het bijna lichtgroen lijkt.

'Je hebt gebloed,' hoor ik haar stem opgewonden zeggen.